

5. Farizeji v Betaniji

1 Tam pa se tokrat nisem mogel dolgo zadržati, ker je iz Jeruzalema neprenehoma prihajalo preveč uglednih Judov in med njimi tudi takšni, ki niso verovali Vame. Sprejel sem le tri dni prijazne oskrbe, nisem pa nič učil in zaradi nevernih Judov tudi nisem nič naredil.

2 Seveda jih je nekaj pristopilo k Meni, hoteli so me izprašati o marsičem, toda Jaz sem jim povsem preprosto dejal: »Tukaj ni kraj in čas za to! Kar pa vam je treba vedeti, sem povedal v templju vsem, več pa za zdaj ne potrebujete!«

3 Nato sem jim obrnil hrbet in šel z Lazarjem in krčmarjem ven, kjer smo z ljudstvom veliko govorih o početju templjarjev in njihovem vedenju; krčmar, ki je postal zelo veren, Me kar ni mogel prehvaliti, ker sem tem tempeljskim hinavcem tako odkrito v obraz povedal najčistejšo resnico. Tudi Lazar, ki je že dolgo vedel, kdo tiči za Menoj, je bil tega nadvse vesel.

4 Ko smo se med pogovorom o različnih temah sprehajali pod vedrim nebom, je prišel k nam učenec Janez, Moj ljubljeneec, in rekel: »Gospod, kaj naj storimo? Judje, ki si jih prej v hiši tako na kratko odpravil in jim potem hitro obrnil hrbet, so zaradi tega razkačeni, kujejo maščevanje in pravijo: 'O le počakaj, kmalu bomo izgnali tvojega ošabnega Mesija!' Skušali smo jih pomiriti, a je vse postalo še huje in grozili so, da bodo takoj poslali v Jeruzalem po stražo!«

5 Jaz sem rekel: »Pojdi tja in jim povej, da Moj čas, ki sem vam ga v Galileji že večkrat napovedal, še ni prišel; zato naj kar zmeraj pripeljejo stražo in ob takšni priložnosti še bolje spoznajo oblast in slavo Božjega Sina! Pojdi in jim to sporoči!«

6 Nadvse vesel je Janez tekel k ošabnim in objestnim Judom in jim tudi dobesedno sporočil, kar sem rekel. Ti pa so še bolj pobesneli in kričali (Judje): »Bomo videli, kako daleč seže oblast tega Nazarečana!«

7 Nato jih je kakšnih dvajset pohitelo ven, da bi pripeljali stražo iz Jeruzalema.

8 Jaz pa nisem hotel, da bi to doletelo prijazno Lazarjevo hišo; zato sem pustil divjake teči le natančno sto korakov od hiše in nato jim otrpnil noge. Na vse pretege so se trudili, da bi se premaknili; toda ker je bilo to v nasprotju z Mojo voljo, je bilo seveda nemogoče. Začeli so kričati, tuliti in klicati na pomoč. To so opazili boljši med njimi, ki so mi bili že v templju naklonjeni, in jih vprašali, zakaj so tako obstali na mestu in zakaj tako obupno vpijejo na pomoč.

9 Uročeni pa so z zobmi škripajoč klicali: »Poslušajte, tu, kjer stojimo trdno uročeni, so naše noge nenadoma postale trdne kot bron! Kateri zli duh nas je začaral? O pomagajte nam iz te najbednejše stiske!«

10 Dobri pa so rekli: »Tistega, ki je danes na sabat ozdravil bolnika, ste zmerjali za skrunilca sabata in bogokletneža, česar si ni zaslužil! Ali pa ne bi zdaj vi postali tisočkrat večji skrunilci sabata, če bi kot duhovniki zaradi svojega hudobnega napuha celo sami pripeljali stražo, da bi prijela tega nedolžnega, in s tem najbolj častivredno

Lazarjevo hišo spravili na slab glas?! Mi, jeruzalemski meščani, in ne duhovniki, pa zdaj povemo vam slabim duhovnikom: zaradi tega vas je očitno doletela Božja kazen! Šele zdaj trdno verujemo, da je vzvišeni Galilejec prav tisto, kar je danes še preresnično povedal o Sebi v templju! Edino On vam lahko pomaga kot Sin Tistega, ki vas je zdaj kaznoval, sicer pa nihče več na vsem svetu! Njega prosite in se že vendar spreobrnite k dobroti in resnici, sicer lahko kot Lotova žena ostanete tu do sodnega dne!«

11 Ta nagovor je deloval in uročeni so vpili: »Pripeljite ga sem, vse bomo storili, kar zahteva od nas!«

12 Nato so se meščani vrnili v Lazarjevo hišo, Me tam srečali in Mi hitro opisali, kaj se je zgodilo.

13 Jaz pa sem jim rekel: »Ti, ki so zaradi Mene hoteli pripeljati stražo iz Jeruzalema, naj zdaj nekaj časa sami stojijo na straži; za naprej jih bo že minilo, da bi se še kdaj v prihodnje podobno vdajali svojemu okorelemu napuhu! Se pred sončnim zahodom pa bomo zaužili krepčilen obed, in šele potem bomo videli, kaj se lahko zgodi s tistimi, ki jih je uročil Bog. Človek naj tudi na sabat je, če je lačen, in ne šele po sončnem zahodu; le kaj ima sonce opraviti s sabatom in kaj neumni judovski sabat s soncem?! Je mar sonce na sabat boljše in bolj vzvišeno kot na kateri koli drug dan, ko je vendar vsak dan, in ne le sabat, Gospodov dan. Zato pojdimo k mizam in prav dobro uživajmo!«

14 Lazar in obe njegovi sestri so bili zaradi tega čisto iz sebe od veselja. Takoj so tudi obilno postregli, mi pa smo začeli jesti in piti in biti ob tem zelo dobre volje.

15 Po nekaj urah, ko smo se vsi najedli, sem rekel Lazarju: »Brat, šele zdaj gremo k uročeni in videli bomo, kaj bomo lahko storili z njimi! Resnično, ob najmanjši upornosti naj ostanejo tam do jutrišnjega vzhoda in se pri tem učijo spoznavati, da Božji Sin ne potrebuje pričevanja in časti od ljudi! Pojdimo torej k njim!«

16 Vstali smo od miz in šli k njim.

6. Priznanje farizejev

1 Ko so Me videli prihajati, so (uročeni) takoj začeli vpiti: »Gospod, pomagaj nam iz naše čudežne (povzročene s čudežem) stiske, pa bomo nadvse verovali v Tvoje ime in v Tvoje Božje poslanstvo! Pregrešili smo se zoper Boga, ko smo hoteli na Njegovega Posvečenega položiti svoje roke. Odkrito priznavamo, da smo v svoji

veliki slepoti grešili; zato nas, o Gospod, odreši tega zla!«

2 Jaz sem rekel: »Vaše besede sicer zelo dobro zvenijo; toda vaša srca govore drugače!«

3 Tedaj so vprašali uročeni: »Kako pa zveni v naših srcih?«

4 Jaz sem rekel: »Če v resnici priznavate, vam bom pomagal, in sicer takoj po odkritem in resničnem priznanju; če pa tajite, boste čakali do jutra!«

5 Nekdo je rekel: »Toda kako moremo vedeti, kaj vsakdo od nas v sebi misli?«

6 Jaz sem rekel: »Vaše misli se sploh ne razlikujejo! Zato govorite, če hočete!«

7 Zdaj je nekdo začel govoriti in je povedal: »Gospod, ti veš, da moramo zaradi modrosti v tem svetu pogosto govoriti drugače kakor mislimo! Govorimo namreč lahko tako in tako, misli pa so kljub temu zakrite in, kot pravimo, niso pod nadzorom; toda če boš bral misli tudi v naših srcih, tedaj nam seveda ne preostane drugega, kot da govorimo natančno tako, kakor mislimo. Nam boš že odpustil, da smo te v svojih mislih imeli le za izrednega čarovnika in smo tudi izrekli najhujše žaljivke zoper tebe, ker smo bili prepričani, da si nam ti to storil; pred desetimi leti smo v Damasku res videli indijskega čarovnika, ki je ne le ljudi, temveč tudi živali uročil, da so bile kot na tla prikovane. No, ob toliko izkušnjah, ki smo jih v življenju že doživeli, je res težko razločevati pravi čudež od lažnega, in zato nam že moraš nekoliko v dobro šteti, če te zaradi nekaterih pomislekov ne priznamo takoj za tistega, za katerega si se predstavil pri nas v templju.

8 Poleg tega piše tudi v *Pismu*, da moramo verovati le v enega Boga in ne smemo imeti poleg njega več tujih bogov. Ti pa si se nam predstavil kot pravi in enak Bog s starim Bogom, ko si javno povedal, da si Njegov sin in imaš povsem enako oblast kakor On in povrh tega še sodbo. Kdo bi mogel - po videzu le človeku, in še to iz Galileje, kjer tako in tako živijo bolj pogani kot Judje - na še tako lepo besedo takoj verjeti, da si v resnici tisti, za katerega si se predstavil?! Tudi mi tega nismo zmogli, kljub prepričljivemu znamenju, ki si ga povrh vsega naredil še danes, na praznični sabat, kar nam je moralo še bolj zbuditi dvom o tvojem domnevnem božanstvu. Zdaj nam seveda vzhaja drugačna luč in nam bo še bolj vzšla, ko nas boš, tako upamo, rešil te velike nadloge. Prosimo, usliši nas!«

9 Tedaj sem Jaz rekel: »Bodite torej svobodni!«

10 V trenutku so bili vsi svobodni in so lahko spet hodili, in so se Mi zahvaljevali.

11 Jaz pa sem jim rekel: »Zdaj ste svobodni; toda to povem vam in vsem: da ne boste niti z besedo komu izdali, kar se je zgodilo tu! Kajti delam znamenja, ki jih lahko vidi vsakdo in ve zanje, toda tudi takšna, ki so primerna le za redke ljudi, in za ta javnost za zdaj še ne sme zvedeti. Pomembni 'zakaj' poznam Jaz. Danes se ne smete vrniti v Jeruzalem, kajti prav danes bi se rad z vami pogovoril še o marsičem.

12 Kajti Tisti, ki je nekoč Mojzesu na Sinaju med bliskom in gromom dal zapovedi in čigar Duh je pred Adamom plaval nad vodovjem, je v tej preprosti osebi pred vami. Če to zdaj zmorete verjeti ali ne, nadaljevanje vas bo razsvetlilo! Pojdimo zdaj domov in vi dvajseteri, ki ste še tešči, boste prej zaužili krepčilni obed!«

13 Vsi so utihnili in si niso upali spregovoriti med seboj niti besede.

14 Ko pa smo prišli v Lazarjevo hišo, Mi je Peter rekel: »Gospod, tega nam, Svojim stalnim učencem, še nisi povedal!«

15 Jaz sem rekel: »Dovolj nazorno in prav pogosto; toda vaš razum doslej tega še ni zmožni dojeti in gotovo še nekaj časa ne bo zmožni! - Toda zdaj se ukvarjajte s čim drugim; z Judi se moram še marsikaj dogovoriti!«

16 S tem so bili učenci zadovoljni in so odšli ven.

17 Jedi za dvajseterico pa so že stale na mizi, le sonce še ni zašlo; zato se niso upali ničesar dotakniti in so večkrat pogledovali k soncu, ali še ne bo kmalu zašlo.

18 Jaz pa sem jim rekel: »Poslušajte! Kdo je vendar več: Sonce, sabat ali Jaz, ki v Svojem duhu gospodujem obema, in to že od vekomaj?«

19 Oni so rekli: »Da, če si zares to, za kar si se nam predstavil, si gotovo neskončno več kot Sonce in sabat!«

20 Jaz sem rekel: »Sedite, jejte in pijte dobre volje! - Nekoč je bilo rečeno: 'Boga ne more nihče videti in ohraniti življenje; kajti Bog je vse uporabljajoči ogenj.' Zdaj pa lahko Boga gledate ter jeste in pijete in pri tem celo žanjete večno življenje!«

21 Oni so rekli: »Vse lepo in prav, ko le ne bi bilo Mojzesove postave!«

22 Jaz sem rekel: »Kjer sem Jaz, tam je tudi Mojzes in tam so vsi drugi preroki; zato storite to, kar hoče Gospod!«

23 Zdaj so končno vsi sedli k mizam ter še pred sončnim zahodom jedli in pili. In ko so pojedli in popili, sem jih vse odpeljal na majhen grič za Lazarjevo hišo; tam smo se marsikaj pogovarjali, nekaj tega pa bo opisano v nadaljevanju.

7. Gospod s Svojimi na griču pri Betaniji

1 Ko smo bili vsi zbrani na griču, ki je bil, kot sem že povedal, za Lazarjevo hišo in je imel na vrhu zelo lepo ravan s številnimi klopami za počivanje, smo v svetli noči - bila je polna luna - posedli; in čeprav nas je bilo približno petinpetdeset in smo kljub temu imeli povsem dovolj prostora, so nekateri Judje vendarle začeli besedičiti, da nismo razdelili sedežev povsem po hierarhičnem vrstnem redu.

2 Lazar pa je zoper to pripomnil: »Prijetelji moji! Po tem, kar smo slišali, videli in

doživeli, bi prvo mesto najbolj pripadalo le enemu od nas, in prav Ta si je izbral najslabši prostor! Le kako moremo biti tako zasvojeni z iskanjem prednosti, ko smo kot umrljivi ljudje pred Njim pravzaprav toliko kot nič?!«

3 Ta nagovor Lazarja kot povsod spoštovanega hišnega gospodarja, je dobro vplival in onemogočil nadležno in prazno besedičenje.

4 Ko je bilo tako vse urejeno in mirno, sem Jaz rekel: »Predvsem vam zapovedujem, da to, kar boste zdaj slišali in videli, za zmeraj obdržite izključno zase, da zaradi tega po volji in vesti nihče ne bo prisiljen verovati Vame in v Moje poslanstvo, ampak, da bi veroval edino zaradi za to določenega novega nauka in znamenj, ki jih za to izbere Moja modrost.

5 Vsaka notranja, moralna prisila je že sama po sebi sodba; česar namreč človek ne sprejme in ne stori po svoji najsvobodnejši volji in iz povsem lastnega spoznanja in prepričanja, mu ne koristi za življenje, ampak le za sodbo. Če naj človek postane dober in poln resničnega, duhovnega življenja, ga k temu ne sme siliti nobeno prisilno sredstvo, temveč le njegova lastna, povsem svobodna in trdna volja.

8. Na Gospodov ukaz se prikažeta Mojzes in Elija. Mojzesova obtožba tempeljskih Judov

1 Nato sem se (Jaz) obrnil k Judom in rekel: »Niste hoteli verjeti, da sta bila Mojzes in Elija v zadnjem času že pred Menoj tu; zato naj dobro prepoznavna stopita semkaj in vam sama povesta, kakšnega duha otroci ste!«

2 In že sta stala oba preroka sredi med nami in se najprej globoko priklonila pred Menoj.

3 In Elija je glasno rekel: »Pred Teboj in Tvojim imenom se morajo pripogniti vsa kolena in srca v nebesih, na zemlji in pod zemljo!«

4 Nato je Mojzes spregovoril Judom: »Vi grešniki v Salomonovem templju, otroci kače, le kateri hudič vas je spočel, da morete reči: Abraham je vaš oče in sedite na mojem in Aronovem sedežu?! Če pa ste že kar najbolj nepoklicani sedli nanj, da bi z njega ljudstvom oznanili postavo, ki mi jo je dal Bog, kako to, da zdaj ne morete prepoznati Najvišjega, ki mi je prav na Sinaju dal postavo na dveh kamnitih tablah?!

5 Pravite, da naj bi prej prišla jaz in ta brat Elija, - in glejte, oba sva bila tu! Kdo od vas pa naju je prepoznal in kdo nama je verjel?! In ali nama niste storili povsem enako, kar ste storili skoraj vsem prerokom in Gospodovim svetim?! Kaj je potem to,

če se vi hudobni hinavci do zemlje priklanjate pred mojim imenom, mene samega pa ste preganjali in nazadnje zadavili med oltarjem in presvetim? Govorite in podajte odgovor!«

6 Eden je rekel s trepetajočim glasom: »O - veliki prerok -, tisti, ki - ki, je bil zadavljen, se je vendar imenoval le Zaharija!«

7 Mojzes je odvrnil: »Ti, zdaj telesno stari lopov, si bil priča, kaj sem povedal na duhovniškem zboru, ko sem se vrnil iz Presvetega! Glej, besede so se glasile takole: 'Poslušajte, bratje, Gospod Bog mi je v Svoji veliki milosti in usmiljenju odprl mojo notranjost in Mojzesov duh je vstopil vame, in zdaj sta moja duša in Mojzesov duh en človek, ki stoji pred vami, kakor je nekoč stal pred faraonom in na Sinaju pred Bogom! Jaz sem bil prvi, ki je ta sedež postavil in po Božjem naročilu sedel nanj, - in zdaj kot od Boga določen sedim na njem kot zadnji; kajti v prihodnje bo samo Gospod, ki je na prečudežen način že odel človeško meso, na tej zemlji naredil s tem sedežem, kar bo hotel po Svojem nedoumljivem sklepu!' Tedaj ste se razsrdili zaradi te moje najresničnejše prerokbe, sunkovito ste me potegnili s sedeža in zadavili moje telo. Mar ni bilo tako?«

8 Drug, prav tako že star Jud, je rekel še bolj pobito: »Da - tako je bilo - resnično -, toda - kdo bi mogel kaj takega verjeti?!«

9 Mojzes je rekel: »Zakaj so lahko verjeli številni pobožni, ki ste jih zaradi tega izgnali iz templja v daljne dežele med pogane; precej jih je telesno še živih in lahko pričajo zoper vas?«

10 Neki drug star Jud je spet rekel: »Da, že mogoče, - ti so zato morali imeti videnje; mi pa nikoli nismo imeli nobenega videnja!«

11 Mojzes je rekel: »O, hinavsko govoriš in lažeš samemu sebi! To je bilo namreč v duhu zaporedoma sedemkrat jasno in razumljivo pokazano v svetlih sanjah vsem do najneznatnejšega tempeljskega hlapca, in vi ste si tudi še več tednov med seboj razlagali te sanje tedaj, ko sem bil nem. Kako moreš zdaj reči, da niste imeli videnja o tem?«

12 Isti Jud je spet rekel: »Da - so bile mar tiste sanje tudi videnje? Glej, glej! Da, - kdo bi lahko tedaj slutil kaj takega!?«

13 Mojzes je rekel: »O vi posvetno zviti svetni lisjaki, iz številnih primerov iz *Pisma* ste prav dobro vedeli, kaj pomenijo svetle sanje! Na primer Jakobove sanje, Jožefove sanje, faraonove sanje in še veliko podobnih, te so vam pač šepetale na uho, kaj pomenijo vaše sedemkratne vizije; toda vaš posvetni čut, vaš duhovniški napuh, vaše poželenje po nepopisno udobnem življenju in smrdeča lenoba in nečistovanja vseh vrst so vas zaslepili in oglušili in tako ste se zelo bali, da boste zaradi teh mojih prerokb izgubili vse svoje tako prijetne posvetne življenjske koristi; zato ste, namesto

da bi se vdali v Božjo voljo, raje uporabili vse proti njej in ste ostali do te ure, do tega trenutka, popolni uporniki proti Bogu. Kako vam, prašnim črvom, ugaja ta nadvse resnična zgodba?!

14 Glejte, Čudoviti in Najvišji, katerega jaz, Mojzes, nikoli ne morem biti vreden gledati Njegovega obličja, vam je sam v templju dejal: 'Ne Jaz, ampak Mojzes, v katerega upate, vas bo obtožil pri Očetu!' In glejte, od tistega časa še zdaleč ni minil niti en dan in napoved najvišjega Gospoda se že izpolnjuje, in jaz, Mojzes, v Gospodovem imenu glavni prerok vseh vas, vas zdaj pred Njegovim najsvetejšim obličjem obtožujem vsega tega, kar ste na najbolj v nebo vpijoč način zagrešili! Kaj lahko poveste v opravičilo?«

15 Tedaj so začeli Judje popolnoma v kot stisnjeni, od strahu in groze povsem onemeli, le trepetaje jecljati, ne da bi mogli skozi svoje bedne ustnice spraviti le eno razumljivo besedo.

16 Le mlajši med njimi je z zelo trepetajočim glasom rekel: »Moj Bog in Gospod, se mar že danes začenja najstrašnejši poslednji sodni dan?«

17 Mojzes je rekel: »Moja obtožba je vsak trenutek v moji roki; jeza in maščevanje pa v roki vsemogočnega Gospoda! Vaš sodni dan se je zdaj že precej približal končnemu cilju; toda zdaj je vse odvisno edino od Gospoda samega. Povejte, kako vse to razumete!«

18 Star Jud, je z zobmi šklepetajoč od strahu rekel: »O veliki prerok Mojzes, povej nam vendar, ali bomo morda prišli v pekel, ne da bi se mogli rešiti in ah ima vsak človek svoj poslednji sodni dan!«

19 Mojzes je rekel: »Glede pekla vam ob vašem zdajšnjem načinu življenja sploh ni treba spraševati, ali boste prišli vanj; kajti vaš način mišljenja in ravnanja je bil vendar že dolgo tak, da ste bili v peklu že doslej in tudi vse, kar ste naredili, je vredno pekla. Zato ne morete več priti v pekel, ker ste pravzaprav že v njem.

20 Glede poslednjega dneva pa tole: potem ko boste odložili telo, boste na drugem svetu imeli sodni in prvi ali najmlajši dan, prav tako kot boste tudi na tem svetu imeli zadnjega in najstarejšega. Toda dokler še živite v tem svetu, lahko, če hočete, še zlahka najdete izhod iz pekla, saj tukaj med vami sedi veliki Voditelj in Odrešenik, Njega poslušajte in po tem se ravnajte! - Govoril sem pred Teboj, o Gospod, zdaj pa naj na moje mesto stopi Elija!«

9. Elijeva obtožba

1 Jaz sem rekel: »Elija, ti, ki si pripravljaj in izravnaval Moja pota! Kaj boš povedal zoper te služabnike templja?«

2 Elija je rekel: »Gospod, Mojzes je povedal vse! Z njim je tempelj prenehal biti Božja hiša; zdaj ni drugega kot jama razbojnikov in morilcev. Jaz sem jim to ob Jordanu na las podrobno in kristalno jasno pokazal in s pravilnim računom dokazal. Ko pa so videli, da mi niso mogli z ničimer oprijemljivim ugovarjati, in opazili, da so bili neizpodbitno razkrinkani pred ljudstvom in obtoženi vseh mogočih krivic, so se Tebi, o Gospod, in ljudstvu očitno posmehovali in me razglasili za pobožnega norca, ki ga za veselje in zabavo pač lahko poslušajo nekaj ur, skrivaj pa so zagrozili ljudstvu, da mojega nauka ne sme imeti za kaj več kot le za neumno blodnjo.

3 Skrivaj pa so bili nadvse besni, ker so slišali, da me je ljudstvo kljub temu imelo za preroka in me slavilo, delalo pokoro in se dajalo krstiti. Ti hudobni bogokletneži v Božjem svetišču so še prekmalu opažih, da jim je z menoj nastavljena sekira na korenino in je tako konec njihove gnusne oblasti pred vrati. Tedaj so se lotili Heroda in z najrazličnejšimi lažnimi razlogi in najslabšimi spletkami dokazovali, da grozi njegovi oblasti z menoj najhujša nevarnost. Herod sicer tega ni mogel razumeti, ker je imel z Rimom trdne pogodbe - te je zmeraj natančno izpolnjeval - in je tako ob kakršnih koli neugodnih pripetljajih lahko računal na neposredno in posredno rimsko varstvo. Le da vse to ni nič pomagalo; Heroda so oblegali tako dolgo, dokler me ni zaprl.

4 Ko sem bil zaprt, moji učenci pa so kljub temu imeli prost dostop do mene, Heroda niso mogli več nadlegovati; opazili pa so, da se je moj nauk po mojih učencih silno razširil. Njihovo sovraštvo in bes sta od ure do ure naraščala in zahrbtno so spodbujali hudobno mater lepe Herodiade, naj si izprosi pri Herodu milost in če ji bo ob svoji običajni prisegi dal knežjo besedo, naj si ne želi nič drugega kot mojo glavo. Za to pa bo mati iz tempeljske zakladnice skrivaj dobila deset tisoč funtov zlata. Lepi Herodiadi pa se je ta zahteva zdela prehuda, ker je dobro vedela, da me je Herod skrivaj imel rad; toda staro je obsedel hudi duh in ji razkril, da ne odobravam Herodovega prešuštnega razmerja in ga hočem od njega odvrniti. To je tudi Herodiado tako razkačilo proti meni, da je potem na vnovično prigovarjanje svoje skrivaj podkupljene matere ob prazniku zahtevala mojo glavo. To je Heroda sicer zelo potrlo, - toda ker je prisegel, je moral prisego izpolniti, in tako so me v ječi tudi obglavili.

5 Ko so templjarji to izvedeli, so se zelo razveselili in takoj začeli na vse mogoče načine preganjati ljudi, ki so mi verjeli. - To, o Gospod, je ob izpuščenih vseh postranskih okoliščinah, ki so Ti tako in tako še predobro znane, preprost oris njihove popolne nizkotnosti in tega jih zdaj obtožujem pred Teboj! Ti edini pa si Gospod od

vekomaj; sodi jih po Svoji neskončni oblasti, modrosti in pravičnosti! Zgodi se Tvoja edina sveta volja!«

6 Nato sem Jaz rekel: »Da, tako je! Bilo je sicer pri tem še nekaj drugih okoliščin, ki sem jih Jaz sam priložnostno že omenil, pa tudi druge priče so govorile o tem pred Mojim obličjem; vendar je to pravo, najbolj notranje jedro njihove nad-peklenske hudobije! Toda zdaj povem vama, Moja najzvestejša preroka in zdaj angela Mojih nebes, in vaju vprašam, ali lahko tem velikim grešnikom v Mojem svetišču odpustita strašno krivico, ki so vama jo storili.«

7 Oba sta rekla: »Da, Gospod; kajti Ti edini si vendar sprava nas vseh! Po Svojem velikem usmiljenju jih, če hočeš, razsvetli, da bodo lahko spoznali, kolikšna je njihova hudobija!«

8 Nato sta na Moj skrivni namig preroka Mojzes in Elija izginila in spet smo bili sami.

10. Samoobtožba duhovnikov

1 Precej časa je minilo, preden si je kdo upal spregovoriti eno samo besedico; prikazen obeh prerokov je vse zelo ganila, posebno pa je pretresla navzoče Jude.

2 Le krčmar, ki je sedel poleg Mene - prav tako na moč ganjen - mi je polglasno rekel: »Gospod, Gospod, to kaže bolj kot vse, da si v resnici to, za kar si se predstavil pred ljudstvom v templju!

3 Zdaj se je jasno pokazalo, da je prišel obljubljeni veliki čas časov z vsemi milostmi, pa tudi z vsemi sodbami iz nebes. Oh, ko bi le bil vreden, da bi bil tudi jaz deležen najmanjšega dela milosti!«

4 Jaz sem rekel: »Ne le najmanjšega, ampak največji del si lahko vzameš! To je odvisno edino od tvoje volje, da boš z veseljem in zadovoljstvom živel po Mojem nauku, s katerim boš kmalu dodobra seznanjen. - Zdaj pa vprašajmo Jude, kako jim je bila všeč ta resnična prikazen!«

5 Nato sem se obrnil na dvajset judovskih duhovnikov in jih vprašal, kaj zdaj pravijo k tej prikazni.

6 Tedaj je eden od njih vstal s sedeža in začel govoriti takole: »Popolnoma smo prepričani, da prikazen ni bila nobeno pričarano slepil; kajti slepilo, kakršnih sem precej videl v Damasku, ne ve za skrivne podatke in dogodke, ki so se zgodili pred kratkim ali dolgo tega in ne govori o njih. Toda prav zato, ker prikazen ni bila slepilo, je naredila na vse nas nadvse usoden vtis, in to zato, ker smo iz tega prejasno

spoznali, da spričo svojih hudobnih dejanj ne moremo več pričakovati, da bi nam Bog odpustil naše prevelike grehe.

7 Res nadvse težavno je biti človek na svetu! Izpostavljeni smo vsem skušnjavam sveta in hudičev, dveh sovražnikov človekovega življenja, od katerih manj škodljivega sicer vidimo, toda drugega, ki človeka zapeljuje v svet in ga z vso močjo vleče, ne vidi nihče in se mu zato tudi težko kdor koli upre.

8 Zdaj jasno uvidimo, da smo postali preveliki grešniki; toda ne razumemo pa, kako smo postopno tako zelo zabredli. Nič drugega zdaj ne moremo reči kot: Gospod, če je v Tebi še kaj usmiljenja do nas, se nas usmili in nas vsaj ne sodi prestrogo!

9 Če bi takrat to spoznali tako kot zdaj, ne bi z Zaharijem in pozneje z Janezom tako ravnali. Toda vsi skupaj smo bili vendar slepi ter od sveta in hudiča zaslepljeni in tako smo tudi ravnali po svoji resnično povsem hudičevi slepoti in po njegovi (Hudičevi) najhudobnejši volji.

10 In tako kot sta nas zdaj Mojzes in Elija povsem upravičeno obtožila pred Teboj, o Gospod, tako zdaj tudi mi obtožujemo pred Teboj hudiča, tega najhujšega sovražnika ljudi, Ti pa blagovoli tudi njega privleči pred Tvoj sodni stol!«

11 Jaz sem rekel: »Kar je na vas hudičevega, to je že dolgo na hudičevem računu; toda povem vam, da jih je zdaj v templju veliko, ki so hudiča že zdavnaj prekosili in ravnajo z ljudmi huje, kakor bi hudič.

12 Povem vam tudi, da hudičeve skušnjave niso tako pomembne, kot menite v svoji neumni veri! Pravi hudič je človek sam s svojimi posvetnimi poželenji! Iz teh izhaja samoljubje - to je en hudič -, sla po udobnem življenju pa drugi; častihlepje, napuh, oblastilnost, jeza, maščevanje, nevoščljivost, lakomnost, ošabnost, nečistovanje in omalovaževanje sočloveka - vse to so hudiči, spočeti na človekovih lastnih tleh. Zato se hudiča ne bojte tako zelo in ga tudi ne obtožujte; pač pa v svoji vesti obtožujte sami sebe ter iskreno obžalujte in trdno sklenite, da boste poštah povsem drugačni ljudje in potem se bo to tudi zgodilo!

13 Ljubite Boga resnično nad vse in ubogega bližnjega kakor sami sebe, tako vam bodo tudi odpuščeni vaši številni in veliki grehi! Če namreč človek popolnoma ne preneha grešiti, mu greh tudi ne more biti odpuščen. Kajti greh je človekovo lastno delo, ker izhaja iz njegovega mesa in iz volje njegove duše.

14 Dobra dela po Božji volji in besedi, ki jih človek dela iz svobodne lastne odločitve, pravzaprav tudi so in ostanejo milost od zgoraj, zasluga Božjega duha v človekovem srcu, in človek postane tega deležen prav po Božji milosti. - Zdaj veste, kako je s temi stvarmi. Svobodni ste in lahko storite, kar hočete!«

11. Dobri sklepi na novo spreobrnjenih judovskih duhovnikov

1 Jud je rekel: »O Gospod, le Ti nas nikoli več ne zapusti v tem svetu, - pa bomo vsi varni! Seveda, tempelj šteje še sedemsto takšnih kot smo mi; toda ti so še veliko bolj otrdeli od nas, - ti naj poskrbijo zase! Mi pa bomo že jutri pobrali svoje reči in svoje preobilje razdelili revežem. Potem bomo oblekli drugo oblačilo in Ti sledili, - četudi bi nas odganjal z bliskom in gromom. Šele ko bomo popolnoma spoznali Tvojo voljo, bomo kot stari Judje dokazali, da se tudi stara drevesa dajo še prav dobro upogniti. Zdaj smo spoznali, da razen v Tebi, o Gospod, ne more biti odrešenja in življenja; zato nas tudi večno ne bo nič več odvrnilo od Tebe, o Gospod!

2 Glej, o Gospod, pravzaprav povsem na začetku nismo bili tako skrajno pokvarjeni; ko smo se vključili v tempelj, smo v njem iskali le praresnico! Toda kaj smo tam našli? Nič drugega kot globoke skrivnosti nad skrivnostmi! Če smo koga vprašali za pojasnilo, smo dobili odgovor: 'Nič drugega ne potrebujete kakor vero! Trdno verujte v to, kar predpisuje tempelj, četudi bi se vam zdelo še tako nesmiselno, nerazumno in nenaravno; kajti edini veliki duhovnik ima ključ do Božjih skrivnosti, in to naj vam bo dovolj! On edini daruje za vas in za vse ljudstvo!' Res, da so bile to privlačne besede, vendar so ob žalostni zgodbi z velikim duhovnikom Zaharijem za nas doživele močan udarec; kajti šele potem smo sami pri sebi trdno spoznali, da Mojzes, vsi preroki in vse *Pismo* ne morejo pomeniti nič. Če bi bilo kaj na tem, tedaj naši predstojniki ne bi mogli ravnati tako brezvestno!

3 Ko smo se tako vendarle prepričali, da ni v *Pismu* niti ene smrtno resnične besedice, smo se tudi mi predali zlim strastem in potem postali pravzaprav hujši kakor cela legija najhujših hudičev. Ti se namreč umaknejo pred imenom Najvišjega, mi pa se nismo umaknili, ampak smo nato postali še bolj razsrjeni in zlobni. Glej, Ti najmodrejši, najboljši in najpravičnejši Gospod in Mojster, ker smo v stanje, v kakršnem smo, zašli pravzaprav vendarle večinoma le zaradi svojih nadrejenih, zaradi njihovih slabih zgledov, zdaj upamo, da nam boš odpustil naše grehe še toliko bolj, ker smo vsi najtrdneje sklenili, da bomo prezirali vsak greh in živeli povsem po Tvojem nauku, - četudi za ceno našega zemeljskega življenja!«

4 Jaz sem rekel: »Dobro torej; naj vam bodo zdaj odpuščeni vsi vaši grehi, - toda le za tako dolgo, dokler se kdo izmed vas ne bo spet pregrešil! Če pa Mi hočete zares slediti kot Moji učenci, naredite to v templju pametno, da zviti lisjaki ne bodo odkrili, kaj nameravate! Kajti Moj čas, v katerem se bom zaradi grehov sveta pustil preganjati hudobnim lisjakom, še ni prišel; zgoditi se mora tudi *to*, da bo njihova mera

polna. - Zdaj pa pazite, kaj se bo zgodilo, in si vzemite to zelo k srcu!«

12. Nočni nevihtni vihar

1 Nato je nastal hud in močan veter, in na vzhodu so se dvigali težki oblaki, ki so bili videti, kot bi žareli. Na ta pojav so postali vsi toliko bolj pozorni, saj je tu veljal za veliko redkost. Zdaj smo že videli množico bliskov, ki so v težkih oblakih švigali sem ter tja in slišali tudi oddaljeno, toda silno grmenje.

2 Vsi so se tega nekoliko prestrašili in Lazar Mi je rekel: »Gospod, poglej divjo nevihto! Zdi se, da prihaja naravnost k nam! Kaj če bi morda vendarle raje šli v hišo; takšne nočne nevihte so namreč pogosto zelo hude!«

3 Jaz sem rekel: »Bodi miren, Lazar; te nevihte ne bi bilo brez Moje volje! Zakaj pa jo dopuščam, boš že izvedel pozneje.«

4 Na to se je Lazar pomiril; toda Judje so bili, ko se je nevihta čedalje bolj bližala, vse bolj prestrašeni in so skrivaj spraševali učence, ah se Jaz nič ne bojim hude ure, ki se naglo približuje.

5 Učenci pa so rekli: »On je tudi gospodar viharjev in neviht in vse v naravi mora ubogati Njegovo voljo; zato se nam v Njegovi navzočnosti nevihte ni treba bati.«

6 Judje so dobro sprejeli to tolažbo in se umirili. Toda dvajseteri judovski duhovniki so postali strašansko nemirni in silno prestrašeni, posebno ko se je med strašnim grmenjem neprenehoma bliskalo. Vstali so s svojih sedežev, stopili k Meni in rekli:

»Gospod, ki so Ti mogoče vse stvari, zapovej vendar hudemu viharju, sicer nas bo vse bedno pokončal; to je namreč grozovita nevihta! V vsem življenju smo doživeli le tri takšne in tedaj je na prav tak pozni večer izgubilo življenje veliko ljudi in živali.

Tedaj je, tako kot zdaj deževalo, se bliskalo in gremelo in kogar je zadelo, je bilo po njem. Živi so ostali le tisti, ki so pobegnili v trdno zgrajene hiše. Posebno silovita je bila velika nevihta pred dvajsetimi leti v Damasku. Le malokdo, ki je bil tedaj zunaj, je ostal živ. Zato bi bilo morda tudi zdaj bolje, ko bi se vendarle odpravili v hišo, kajti če nas bo doletela huda nevihta, nam lahko tu zelo trda prede. Tudi veter postaja čedalje silovitejši, da ga komaj še lahko prenašamo!«

7 Jaz sem rekel: »Pustite to, kajti tudi v tej nevihti boste spoznali Božjo moč in oblast v Sinu človekovem!«

8 Komaj sem to izgovoril, že je bila nevihta, razširjena daleč naokrog na vse strani, naravnost nad nami in tisoč bliskov je vsak trenutek švignilo iz težkih oblakov. Veliko

jih je s silnim grmenjem treščilo v grič.

9 Judje so začeli na vso moč kričati: »O Gospod, pomagaj nam, sicer bomo vsi izgubljeni!«

10 Jaz pa sem rekel: »Je mar že koga zadela strela, da tako kričite?! Tistim, ki so pri Meni, ne grozi nevarnost. Spoznajte torej Očetovo oblast v Sinu, kajti tudi ta nevihta je sodba in je v Moji oblasti! Jaz sem jo priklical in jo lahko spet odpravim, kadar in kakor hočem. Za vas dvajset duhovnikov pa je simbol vašega srca; kajti prav tako in še huje kot zdaj nad nami, je bilo še komaj pred tremi urami v vaših srcih.

11 Vendar - verjemite Mi - laže ukažem tej nevihti, naj s silnim viharjem vred umolkne, kakor ukažem vašemu srcu z njegovimi hudobnimi strastmi! Veliko govorjenja in velikih znamenj je bilo potrebno, da sem ukrotil vašo notranjo nevihto; za to najsilovitejšo nevihto pa je dovolj le ena beseda in ne bo je več!

12 Toda kakor vam je po izgonu vaše notranje najhujše nevihte začela sijati Moja milost, tako naj ta po izgonu te hude nevihte postane simbolično vidna na obzorju tudi tu. Glejte, veliko strel je že udarilo iz težkih in daleč razširjenih oblakov, toda te še zdaleč niso tako številne kakor vaši grehi! Iz tega lahko zdaj spet uvidite, kako je bilo z vami! Nevihto bi moral pustiti divjati še vso uro, da bi število strel doseglo število vaših grehov; toda to ne bi imelo nobene vrednosti več za vašo notranjost in zato naj se konča nevihta, ki vas je vse že zelo prestrašila! In tako ti zapovedujem, pošast, da se razpršiš in izgineš! Amen.«

13 V trenutku je utihnila nevihta z viharjem vred, oblaki so se razpršili, zvezde so zasijale v svojem starem sijaju in veličanstvu in prav nad nami je sijala velika zvezda, ki je bila vsem tuja.

13. Nova zvezda z novim Jeruzalemom. Pogoj za večno življenje

1 Lazar je vprašal: »Gospod, to je tuja zvezda, ki je doslej še nisem videl! Kakšna zvezda je to in kaj pomeni?«

2 Jaz sem rekel: »Le miren bodi; vsi vi boste to zvezdo kmalu поблиžje spoznali!«

3 Nato sem vsem navzočim za nekaj trenutkov odprl notranji vid in zvezda je postala svet poln svetlobe, v njegovem središču pa je stal novi Jeruzalem, ki je imel dvanajst vrat, in štirikotno obzidje je bilo zgrajeno iz prav toliko vrst dragih kamnov kolikor vrat je imelo mesto. Skozi vsa vrata so angeli hodih ven in noter; znova sta se pokazala tudi Mojzes in Elija in mnogi drugi preroki. Judje so zaradi tega čezmerno strmeli in so

Me začeli hvaliti in slaviti, ker sem jim izkazal in pokazal tolikšno milost. Jaz pa sem jih spet poklical nazaj v njihovo naravno stanje in spet so videli le svetlo zvezdo, ki se je postopno čedalje manjšala in se nazadnje povsem izgubila.

4 Ko je bilo prizora konec, so Me skoraj vsi naenkrat vprašali, kaj je to bilo.

5 Jaz sem rekel: »Tu ste videli Moj novi nauk, ki vam ga dajem iz nebes! To je resnični, novi Jeruzalem iz nebes; kajti stari, zemeljski, ni več za rabo. Dvanajst vrat označuje resničnih dvanajst Izraelovih rodov in dvanajst vrst dragih kamnov mestnega obzidja označuje deset Mojzesovih zapovedi, najvišji dve vrsti, diamant in rubin, pa označujeta Moji dve zapovedi ljubezni do Boga in ljubezni do bližnjega. Angeli, ki so vstopali in izstopali skozi vrata, ponazarjajo številne resnice, ki bodo ljudem razodete ob zvestem upoštevanju Mojega nauka. Tisti, ki so odhajali iz mesta, so predstavljali veliko modrost Mojega nauka in številni vstopajoči so prikazali, kako naj ljudje dopustijo, da bo Moj nauk kot čista ljubezen vstopil tudi v njihova srca in naj se po njem ravnajo, tako bodo dosegli resnično prerojenje v duhu in s tem bodo vpeljani v vso resnico in modrost.

6 To je pomen te prikazni in to je tudi resnično sonce milosti za vsakega, ki Mojo besedo sliši in po njej živi, in v njem bodo tudi vsi, ki Vame verujejo in bodo verovali, za večno prebivali pri Meni ter z Menoj vodili vse, kar je ustvarjeno v večnem prostoru.

7 Tega sicer zdaj še ne razumete in tudi ne morete razumeti; toda če boste verovali Vame in ravnali po tem Mojem nauku, boste v svoji verski in ljubezenski zrelosti krščeni s Svetim Duhom, ki ga bom poslal vsem, ki živo verujejo Vame in v Tistega, ki Me je iz Sebe poslal na ta svet utelešenega kot Sina človekovega; pravo, resnično, večno življenje je namreč to, da verujete Vame kot v resničnega Sina nebeškega Očeta in živite po Njegovem nauku.

8 Ko pa bo prišel k vam Duh, o katerem sem vam zdaj govoril in vas prežal, tedaj boste tudi vi sami iz sebe razumeli vse, kar zdaj vidite in slišite, toda v svoji naravni omejenosti ne morete razumeti; meso namreč ne more zajeti duha in je v sebi tako in tako mrtvo in nima drugega življenja razen le začasnega so-življenja iz življenjske moči duše, ki je sorodna duhu in mu je povsem podobna ter lahko nekoč postane eno z njim, če se povsem odvrne od sveta in usmeri svoje čute edino k notranjemu, duhovnemu, po redu in tako, kakor vam kažeta Moj nauk in Moj osebni zgled.

9 Zato naj se vsakdo izmed vas trudi rešiti svojo dušo z njeno lastno močjo; kajti če pride v sodbo, le kako se bo rešila sama, če se tu s tako številnimi sredstvi, ki so ji na voljo, ne more rešiti, ne da bi pomislili na to, da naj bi bila duša sama sebi neprecenljiv zaklad, ki ga, če se izgubi, ni mogoče z ničimer več odkupiti ali

pridobiti?!

10 Zato naj se vsak trudi predvsem rešiti svojo dušo! Povem namreč vsem, da bo onstran tako: kdor ima v sebi ljubezen, resnico in s tem pravi Božji red, mu bo tam takoj dodano še zelo veliko; kdor pa tega nima ali ima veliko premalo, temu bo odvzeto tudi tisto, kar morda še ima, da potem tam ne bo imel sploh nič in bo ostal gol, brez sredstev in zato brez pomoči. Kdo se ga bo tam usmilil, kdo bo zanj dal odkupnino?! Resnično, povem vam: Tu velja ena ura več kakor tam tisoč let! - Te besede si zapišite globoko v srce; toda za zdaj naj jih vsak obdrži zase!«

14. Priznanje judovskega duhovnika

1 Jud iz duhovniškega stanu je rekel: »O Gospod, Ti si zmeraj čudovit, poln ljubezni, usmiljenja, pravičnosti in modrosti, in že to, kar poveš ali samo misliš, je že nepreklicno za večno izpolnjeno dejanje in zato človek težko govori s Teboj! Toda ne glede na to bi rad zaradi bratov vendarle spregovoril besedo s Teboj; izvoli me torej milostno poslušati! Glej, o Gospod, kdor natančno pozna pot, ki pelje k dokazano zanesljivemu cilju, ki popotniku tudi more in mora nuditi dokazano največjo življenjsko korist, če le doseže cilj, prav gotovo ne bo delal drugega, kakor po dobro znani poti zasledoval cilj in ga bo tudi zanesljivo dosegel; le povsem slep norec bi lahko zgolj iz neumnosti in popolnega neznanja ubral drugo, napačno pot.

2 No, zdaj poznamo pot in cilj in zato tudi zlahka obrnemo hrbet vsemu svetu in njegovim skušnjavam in kot pravi junaki prek trnja in kač celo po tej poti sledimo resničnemu in zanesljivemu življenjskemu cilju; celo proti celi armadi hudičev bi se zdaj bojevali in se nezadržno bližali cilju! Da, vsem nam je zdaj lahko; saj nismo le slišali, temveč tudi videli in z vsemi svojimi čuti občutili, da je tako in nikdar ne more biti drugače. Toda koliko nas je tu, ki smo bili deležni te Tvoje nedoumljive milosti?!

3 Kaj pa je z mnogimi drugimi ljudmi, ki so od Adama raztreseni povsod po neizmerno prostranih tleh te zemlje živeli, živijo zdaj in še bodo živeli v popolni duhovni temi? Kdo jim bo odprl oči in kdo v onstranstvu odrešil njihove duše? Mi Judje in - pravim - duhovniki kot učitelji in voditelji ljudstva imamo vsaj Mojzesa in preroke; toda kaj nam koristijo? Kje so dokazi, da so nekoč res obstajali? Edino v slepi veri! Kajti najvestnejši pobožni ljudje so umirali pred našimi očmi neredko zelo grenke in sramotne smrti in nikoli se nobena še tako pobožna duša ni vrnila iz onstranstva in nam pojasnila, kako je tam. Vse, kar smo o tem vedeli, je bil le teman, nerazumljiv

mit, ki je bil v strahotnem nasprotju z vsemi boljšimi razumskimi načeli, s katerim smo lahko še kolikor toliko brzdali le neizobraženo drhal.

4 Je mar čudno, da smo se mi in mnogi drugi seznanili z grškimi modreci in potem sicer oznanjati judovstvo, sami pa živeli kot epikurejci!? Kajti človek ima pač neugasljiv nagon po sreči in vsaj kolikor tolikšnem zadovoljstvu; o večni, onstranski sreči pa nismo mogli doseči niti najmanjše verjetnosti in še manj dobiti kakšen zanesljiv in trden dokaz. Bili smo zdravi in krepki ljudje, svet je razvidno ležal pred nami z vsemi svojimi radostmi in bohotnostjo; očitno je torej, da se nismo obotavljali hlepeti in segati po vsem tem! Le zakaj si za trud, s katerim smo ljudstvo z vsemi sredstvi, s krepko lažjo in prevaro, ohranjali v slepi veri v Boga in nesmrtnost, ne bi tudi privoščili blaženosti, ko vendar za onstransko blaženost, kot že rečeno, nikjer nismo mogli najti nobenega dokaza?!

5 Glej, o Gospod, to je bil naš skrivni nauk za nas, skoraj povsem podoben esenskemu, čeprav iz znanih razlogov nismo imeli z njimi nič skupnega! Pregarjali smo tudi saduceje zaradi njihovega cinizma, toda ne zaradi nas samih, ampak zaradi vernega ljudstva; če bi namreč ljudstvo prešlo k sekti saducejev, bi bilo kmalu konec naše zemeljske sreče. Zdaj, ko smo končno vendarle dobili prepričljive dokaze o onstranstvu po Tvoji čisti milosti, se nam je seveda vse zemeljsko zelo zagnusilo! Toda kaj se bo zgodilo z drugimi, ki te milosti niso imeli in jo bodo tudi težko kdaj dosegli?«

6 Jaz sem rekel: »Za to vam ni treba skrbeti! Za zdaj skrbite le zase, za vse druge bo še dovolj poskrbljeno! Kdor bo tedaj hotel, tako kot zdaj vi, bo tako kakor vi rešen; kdor pa tedaj ne bo hotel, si bo moral sam pripisati, če bo pogubljen.

7 Vsaka duša bo namreč tudi onstran živela naprej povsem iz svoje ljubezni in svoje vere, in tako torej svobodna, po svoji volji. Če je ljubezen čista in dobra, bo tudi onstransko življenje čisto, dobro in blaženo; če pa je ljubezen slaba in nečista in sočloveku ne pripravi nikakršne blaženosti, bo tudi njeno onstransko življenje nečisto, slabo in nesrečno.

8 Vzeti duši njeno ljubezen in ji dati drugo, bi pomenilo uničiti jo in namesto nje ustvariti povsem novo dušo. To pa bi bilo v nasprotju z večnim Božjim redom; kar je Bog poklical v življenje, to ne more biti več minljivo, ampak le zmeraj prehaja v žlahtnejše in boljše. Zatorej bo tudi onstran poskrbljeno za takšne izgubljene duše; zato pravim, kot sem že prej dejal: Tostran je ena ura boljša kot onstran tisoč let!

9 Zato pa se nobeni duši ne godi krivica; če namreč duši pustimo njeno ljubezen in njeno voljo nepoškodovano in jo le toliko ločimo od drugih, da dobrim ne more škodovati, sicer pa lahko v svoji, sebi ustrezni sferi počne, kar hoče v skladu s svojo

življenjsko ljubeznijo in inteligenco, gotovo nobeni duši ne storimo niti navidezne krivice.

10 Kakor ste doslej živeli vi, tako živijo tudi vse hudobne hudičeve duše v peklju, njihov zli ogenj poraja prav njihova zla, nenasitna sebičnost in oblastiželjnost, in vi sami pravite, da vam je pri tem prav dobro šlo. Toda kljub temu vas je vsak dan čedalje bolj glodal črv smrti in vam neizrekljivo grenil življenje! Kaj ste imeli potem od svojega udobnega življenja?!

11 In tako se bo mnogim onstran godilo zelo dolgo, vendar bodo za to krivi le sami. Tam bodo morali ne le enkrat, ampak celo pogosto pretrpeti strahote smrti, in tudi to mora biti, kajti brez tega bi bila vsaka taka duša resnično za večno izgubljena.

12 Za danes veste dovolj in ker je skoraj polnoč, pojdimo v hišo in si tam odpočijmo. Kaj vse bo prinesel jutrišnji dan, bomo videli. Torej pojdimo!«

13 Tedaj smo vsi zapustili grič in se odpravili v hišo, kjer je že bilo najbolje poskrbljeno za naš počitek. Judje pa so imeli svojo, veliko sobo. Tam so sedeli okrog mize in se skoraj vso noč pogovarjali, kaj naj bi storili, da bi se rešili templja. Najzanesljivejše bi bilo, če bi se odkupili. Potem so se tudi oni umirili.

15. Judovski duhovniki postanejo Gospodovi učenci

1 Zjutraj, še pred sončnim vzhodom smo bili, se pravi Jaz, učenci, naš krčmar in Lazar ter drugi v hiši že na nogah. Lazarjeva sestra Marta je bila s svojimi pomočnicami že zelo zaposlena, pripravljale so nam obilen in dober zajtrk; Marija pa je šla z nami ven in me je kot vedno, na moč pozorno opazovala in poslušala, da bi si od Mene prilastila kaj za svoje srce in dušo.

2 Ko smo se zunaj že skoraj eno uro sprehajali, so se šele prebudili Judje, se po svoji navadi umili in potem hitro vprašali, ali Jaz še spim.

3 Marta pa je rekla: »Oh, Gospodje s Svojimi učenci, z mojim bratom, mojo sestro in krčmarjem odšel ven že pred eno uro in se bo najbrž kmalu vrnil, ker bo tudi zajtrk kmalu pripravljen!«

4 Neki duhovnik je rekel: »Kam se je podal, pohitimo za Njim in Mu sporočimo, da je zajtrk pripravljen?«

5 Marta je rekla: »Oh, to pri Gospodu res ni potrebno; On sam ve za trenutek, ko bo zajtrk pripravljen!«

6 Ko so Judje to slišali, je eden od njih vprašal Marto: »Torej Ga moraš že dlje časa

poznati, ker si že tako zelo dobro seznanjena z Njegovimi očitno Božjimi lastnostmi?«
7 Marta je rekla: »Seveda Ga poznam že kar precej časa; od vas pa ni prav zelo pohvalno, da ga doslej še niste spoznali!«

8 Judje so rekli: »Da, da, ta tvoj očitek je upravičen, zdaj tudi mi zelo obžalujemo, da v svojem posvetnem vrvežu nismo še nikoli podrobneje poizvedeli o Njem, čeprav smo že marsikaj slišali o Njegovem početju v Galileji. Zdi se nam tudi, da je bil za velikonočni praznik tu v Jeruzalemu in je začuda izgnal iz templja vse kupce in prodajalce, menjalce in kramarje pa prevrnil njihove stojnice!«

9 Marta je rekla: »Da, da, On je Tisti, toda tedaj so bile vaše oči še zaslepljene, vaša ušesa in srca pa zaprta; zato Ga niste spoznali!«

10 Judje so rekli: »Da, da, prav imaš; toda ker smo Ga zdaj spoznali, Ga vsaj nas dvajset ne bo več zapustilo; trdno smo sklenili, da bomo kot učenci hodili z Njim v drugih oblačilih, da nam templjarji in drugi povsod raztreseni judovski duhovniki, farizeji in pismouki ne bodo mogli očitati, da smo se Mu tudi mi kot tempeljski duhovniki dali zapeljati kot ustanovitelju nove sekte in zapeljevalcu ljudstva. Takoj potem bomo šli v Jeruzalem in se odkupih za namišljeno potovanje v Perzijo in Indijo; to nam bodo radi in preradi odobrili. Ko bomo to v nekaj urah opravili, se bomo še danes vrnili in mu na svoje stroške povsod sledili kot Njegovi učenci.«

11 Marta je rekla: »To je zelo hvalevredno od vas, tako si boste pridobili Njegov blagoslov! Toda le pogledjte ven; On že prihaja, ker je obed že pripravljen; sprejмимо Ga z največjim spoštovanjem in ljubeznijo, ki Mu gre, se Mu znova iz največje globine svojega srca zahvalimo za včerajšnjo veliko tolažbo, ki nam jo je pripravil, potem pa Ga prosimo, naj milostno blagoslovi ta zajtrk in ga zaužije z nami!«

12 Medtem ko se je Marta še tako pogovarjala z Judi, ki so jo prav pobožno poslušati, sem Jaz že stopil v sobo in rekel: »Moja ljuba Marta, z usti to ni treba početi; kdor to stori v svojem srcu, stori prav in dobro. Zahvala ustnic lahko potem upravičeno izostane, saj gledam edino na srce in njegove notranje misli. Toda pri tebi imajo že tudi tvoje besede pravo vrednost pred Menoj, ker izvirajo natančno iz tvojega srca.«

13 To je Marto zelo pomirilo in razveselilo.

14 Jaz pa sem se obrnil k Judom in jim rekel: »Torej hočete zares postati Moji učenci?«

15 Rekli so, zdaj prav vsi, tudi ne-duhovniki, ki so bili zelo premožni jeruzalemski meščani: »Da, Gospod, če smo le vredni, da bi smeli biti Tvoji učenci! Hočemo se celo odpovedati vsemu, da bi lahko toliko bolj mirno in varno sledili Tebi, o Gospod, na Tvojih poteh!«

16 Jaz sem rekel: »Prav ravnate; le tole vam moram pripomniti: Glejte, ptice v zraku

imajo svoja gnezda in lisice svoje brloge, toda Jaz, kot le Sin človekov po Svojem telesu, nimam niti kamna, ki bi si ga kot Svojo zemeljsko lastnino položil pod Svojo glavo!«

17 Judje so rekli: »Zato pa sta vendar nebo in vsa zemlja Tvoja last! Za ta svet pa že imamo za Tebe, za Tvoje učence in za nas dovolj za deset in še več let! Naj le hodimo s Teboj in poslušamo Tvoje besede življenja, za vse drugo bomo po Tvoji volji povsod poskrbeli mi!«

18 Jaz sem rekel: »No dobro, pojdite torej po obedu domov in dobro uredite svoje zadeve! Potem spet pridite in Jaz vam bom povedal, kaj bomo potem počeli in česa se bomo lotih! Zdaj pa k obedu!«

19 Nato so vsi sedli k mizam, se zahvalili ter potem jedli in pili tako kakor Jaz.

16. Spreobrnjeni duhovniki se odpovedo templju

1 Ko smo poobedovali, so se spet vsi zahvalili in Judje so odšli v Jeruzalem. Templjarji z velikim duhovnikom vred so se najprej zelo začudili, ko je dvajset že zelo priletnih duhovnikov trdilo, da hočejo na dolgo potovanje; toda ker so jim za to dali veliko zlata in srebra, so nazadnje vendarle privolili in jim zaželeli srečno pot. Dvajseteri so se hitro poslovili in se nato razkropili po velikem mestu, da bi zmedli tiste, ki so za njimi oprezali, katero pot bodo pravzaprav ubrali. Zunaj mesta so poznali nekega Grka, ki je zmeraj imel veliko zalogo grških oblačil in z njimi trgoval. Šli so k njemu, kupili od njega grška oblačila, svoja pa so pustili tam; to je Grka zelo začudilo, zato jih je iz radovednosti začel zelo previdno spraševati, kaj naj ta preobleka pomeni.

2 Oni (duhovniki) pa so rekli: »Prijetelj, v teh oblačilih se da bolje trgovati, in ker tempelj zdaj ne dobiva več dohodkov, kakršne je pred leti, mora te nadomestiti z modrim trgovanjem z zunanjimi poganskimi ljudstvi.«

3 Grk je bil s to razlago zadovoljen, in ker je dobil svoj denar, poleg tega pa še prav dobra in draga duhovniška oblačila, ni rekel niti besede več. Dvajseteri so mu le zabičali, naj zadeve nikomur ne omenja, saj bi utegnili imeti zaradi tega velike težave. In res je Grk molčal kakor grob.

4 Dvajseteri pa so se potem kakor Grki po velikih ovinkih vrnili in okoli druge ure popoldne prišli k nam. Ko so prišli, smo še sedeli za mizo, saj smo komaj pokosili, in Lazar, krčmar in tudi Moji učenci so se jim čudili, kako hitro so opravili svoj posel. 5 Eden izmed njih je rekel: »Da, preljubi prijatelji, za denar se pri nas vse zelo hitro opravi, toda če denarja nimaš ali ga imaš premalo, je treba čakati, in to v zelo dolgi vrsti. Pa še potem se zgodi malo. Toda mi smo pustili tam lep kup zlata in srebra, zato smo tudi posel opravili zlahka in hitro. Tempelj zdaj še zdaleč ne prinaša več toliko, kakor nekoč, ko samarijani, saduceji in zdaj tudi že velik del esenov, ki jih sprva sploh nismo upoštevali, še niso bili ločeni od nas, in tako so glavni templjarji zdaj že prav veseli, če se od časa do časa njihovi izdatki zmanjšajo.

6 Zato smo prav zlahka uspeli; seveda pa smo bili tudi trdno prepričani, da nam bo Gospod, ki nam je včeraj spet odvezal naše vezi, po Svoji sveti volji pač pomagal, da bomo svoj namen lahko neovirano uresničili. In glejte, šlo je prav tako, kot smo si zamislili, in tudi zato se Ti iskreno zahvaljujemo, o Gospod! Toda kje so še drugi meščani? Saj jih je bilo vendar kakih dvanajst ali trinajst! Mar ne morejo tako hitro zapustiti svojih družin, kakor smo mi opravili s templjarji?«

7 Jaz sem rekel: »Tako zlahka ne, saj so družinski očetje! Toda ne bo jih treba dolgo čakati; to so namreč res častivredni Jeruzalemčani, kakršnih je le malo. Toda zdaj le sedite k nam ter jejte in pijte zdaj kakor Grki, bodite veseli in dobre volje!«

8 Dvajset navideznih Grkov se je zahvalilo, prisedli so k mizi, kjer smo sedeli, in začeli s slastjo jesti in piti; pripovedovali so nam številne vedre reči o tem, kar se dogaja v templju, o novi in lažni skrinji zaveze, ker je stara, odkar je grozotno umrl veliki in vrhovni duhoven Zaharija, prav nenavadno izgubila svojo čudežno moč. Ampak tudi nova je zdaj stara že skoraj trideset let, vendar se doslej z njo ni zgodil noben čudež več, neumno ljudstvo pa jo kljub temu še zmeraj časti, kot je častilo staro.

9 Veliko smo govorili tudi o očitnem opuščanju Mojzesovih pravil in njihovem nadomeščanju z novimi, najbolj nesmiselnimi zakoni, kaznimi in pokorami, in kako se namesto prejšnjih resničnih Božjih čudežev zdaj širijo indijski, perzijski in egiptovski, toda le z malo uspeha, ker so jih prikriti eseni ljudstvu povsod razlagali povsem naravno, tako da celo najneumnejši nazadnje spoznajo, da čudež ni bil nič drugega kakor nerodno in nespretno izpeljana prevara. Zato se ugled templja iz dneva v dan zmanjšuje, in tega se v templju še predobro zavedajo. Le kam to pelje? Danes je neki višji duhovnik pred ljudstvom ozdravil dobro plačanega navideznega slepca, ki v resnici vidi prav tako dobro kot vsak od nas - in že po nekaj dneh so fantje na ulicah in cestah delali na ducate takšnih čudežev.

10 Zato so v tempeljskem velikem zboru vložili peticijo, naj bi zaradi nenehne profanacije takšnih dejanj za dalj časa tovrstne čudeže opustili, saj bi vendar zlahka našli kakšen razumen in dostojen razlog za to. Toda vse to je bilo govorjenje gluhim. Čudeže je treba delati, vsaj zaradi preprostega ljudstva, - potem pa so se nam pogosto smejali tudi že v templju! Kaj potem pomaga duhovniški videz, resen obraz in lažna Aronova palica, če je čudež tako neumen, da ga začenjajo zasmehovati že najbolj prostaški pobalini?!

11 In tako so naši Grki povedali še marsikaj, čemur so se Lazar, obe njegovi sestri in od časa do časa celo naš krčmar, ki že dolgo ni nič več cenil templja, začeli čuditi; in Lazar, ki je imel o templju še kar dobro mnenje, je rekel: »Ne tega o templju kar ne morem verjeti. Odkrito moram priznati, da sem kot pravi Jud še zmeraj obiskoval tempelj in prav tako neredko so obiskovali tempeljski gospodje mene; v njihovih dobrih govorih in tudi naukih nisem zasledil nič slabega in sem sam pri sebi večkrat pomislil, kako prav bi bilo, če bi ljudje po teh naukih živeli.

12 Toda zdaj je videti zadeva povsem drugačna. Kaj koristijo besede in nauki, če so zgolj hinavščina, in na videz pobožen učitelj v resnici zaničevanja vreden malopridnež. Takšni učitelji so podobni volkovom v ovčjih kožuhih, o katerih pripoveduje legenda; ker bi kot volkovi le težko ujeli hitronoge ovce, so si nadeli ovčje kožuhe, da bi jih z manj truda ujeli in raztrgali. No, to si bom vsaj na skrivaj zelo dobro zapomnil. In kaj meniš o tem Ti, o Gospod?«

17. Sebično početje duhovnikov v templju

1 Jaz sem rekel: Mar meniš, da so nam ti povedali kaj novega?! O, nikakor! Celo kot Sin človekov vem to že zelo dolgo. Se še spomniš, ko sem se kot dvanajstletni deček tri dni pogovarjal s farizeji, pismouki in starešinami?! Glej, že tedaj je bilo v templju prav tako kakor zdaj in tudi že prej; toda na sedežu Mojzesa in njegovega brata Arona je bilo vsaj nekaj vrednih ter resničnih Mojzesovih in Aronovih naslednikov iz Levijevega rodu. Poslednji je bil Zaharija in zdaj so v templju zastopani že vsi rodovi enako, saj si lahko tam za denar kupi službo vsak, kakor se mu zahoče.

2 Skratka, iz Moje hiše - kot pravi prerok - so naredili brlog morilcev, zato v njej ni več mogoče iskati odrešenja! Toda kljub temu vam pravim: Nauke tistih, ki sedijo na Mojzesovem in Aronovem sedežu, ko oznanjajo Božjo besedo, lahko še zmeraj poslušate, vendar ne glejte na njihova hudobna dejanja in jih še manj posnemajte, saj

so najostudnejša prevara!

3 Da pa so zdaj takšni kot so, je Božja sodba nad njimi, ker so se odvrnili od Njega in se obrnili k mamonu, ki je zdaj njihov bog. Kdo ne ve, da so prej prvorojence iz vsake družine do njihovega štirinajstega leta svobodno in najbolje vzgajali v templju kot dar Gospodu Bogu in da so takšnim prvorojencem pogosto vidno stregli in jih poučevali nebeški angeli?«

4 Vsi pritrdijo: »Da, to je povsem res!«

5 Jaz nadaljujem: »Kje se kaj takega dogaja zdaj?«

6 Neki Jud je rekel: »O da, to se dogaja tudi še zdaj, vendar povsem drugače!

Namesto prvorojencev sprejema tempelj kot dar za Gospoda Boga raje denar; kdor pa nima denarja, lahko prvorojenca ali sam brez ovire obdrži, templjarji pa za nekaj grošev v Božjo skrinjo zmoljajo nekaj molitev za njegov prihodnji blagor, ah, če prvorojenčevi starši kot še pravoverni Judje (Judje je dopolnilo založbe Lorbe Verlag) trmasto vztrajajo pri starem pravilu, prvorojenca sicer s predpisanim obredom sprejmejo, takoj nato pa ga za majhen denar izročijo kakšni babici. Če otrok ostane pri življenju, ga gotovo izročijo kakšnemu deželami za služabnika; tam odraste brez nauka in pouka kakor žival, in če ga po doseženem štirinajstem letu starosti starši zahtevajo nazaj, se seveda nemalo čudijo, daje njihov prvorojenec v templju našel tako malo milosti in potem se hude težave z njim šele prav začno.

7 Zato reveži svojih prvorojencev zdaj sploh ne dajejo več v tempelj, ampak se raje ravnajo po novem pravilu, o katerem smo prej govorili. Pri bogatih je seveda drugače; zanje v templju, seveda za denar, lepo skrbijo in sčasoma jih tu in tam tudi obišejo navidezni angeli, jim strežejo in jih tudi poučujejo z nekaj na pamet naučenimi odlomki iz *Pisma*, ki pa jih »angeli« prav tako malo razumejo kot pobožni gojenci.«

7 Jaz sem rekel: »Zdaj pa je dovolj teh žal še preveč resničnih oznanil; prihajajo namreč naši meščanski Judje in teh nočemo čez mero pohujšati. Tudi oni sicer vedo marsikaj, vendar ne vsega, in zato jim vnaprej ne bomo zaupali preglobokih, zlih skrivnosti. Tudi vi ne govorite preveč o tem, sicer bi utegnili zabresti v hude tuzemske težave, in to bi potem lahko škodovala tudi vašim dušam! Mislite si: V srcih smo svobodni in smo našli pravo luč in pravo pot v življenje! Dokler pa jih še prenašam Jaz, četudi so še tako hudobni - jih prenašajte tudi vi, upoštevajte njihove dobre nauke, od slabega pa odvrnite oči in ušesa! In zdaj dovolj o tem, naši meščani so namreč že v veži in tudi jedli niso še nič, zato naj tudi oni dobijo tu jesti in piti.«

Jakob Lorber

Janezov veliki evangelij
knjiga 6